

Dagen efter gentog Tilfældet sig, og hun havde siden gaaet i en næsten uudholdelig Spænding.

Men da det kom til Stykket, kunde hun heller ikke overvinde sig til at betro sig til Meta, fordi hun endnu ikke havde sagt noget til sin Mand. Hun vidste, at Karsten ikke holdt af Børn. Af den Grund havde hun ingenting villet sige, før hun var bleven ganske sikker i sin Sag.

»Det er sandt!« udbrød Meta, da hun stod i Dagligstuen med Overtøjet paa. »Det maa jeg dog fortælle dig . . . Kender du en Godsejer Ditmer eller Dihmer eller saadan noget?«

Jytte vendte sig hurtigt imod hende med et undersøgende Blik.

»Ja. Hvorfor spørger du om det?«

»Jo, nu skal du høre! Det var engang i Efteraaret hjemme i Jerve. Der kom en fremmed Herre kørende fra Odense og vilde tale med min Mand. Povl var lige gaaet over i Fattighuset for at se til en Patient, og jeg maatte saa sidde og underholde Hr. Dihmer eller Ditmer . . . eller hvad det nu var.«

»Nu sidste Efteraar?« spurgte Jytte spændt.

»Nej, vent lidt . . . det maa have været i December. For jeg husker, at det interesserede ham saa meget, at jeg havde min Brunkagedejg staaende ved Kakkelloven. Det Syn havde han ikke set, siden han var Barn, sagde han. Han var forresten saa hyggelig.